Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(13) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Och, zei de detective nadenkend, toen hij het laatste papier uit de hand legde.

„Deze beëedigde verklaringen zijn door Huntington Whistler en een zekeren Robert Walker voor een hier wonend notaris afgelegd, vermoedelijk in opdracht van u en tegen schadevergoeding ?"

„Ik ontken niet, dat ik Huntington rijkelijk beloond heb."

„En Mr. Walker ?"

„Den stiefvader der operazangeres heb ik nooit gezien, zijn compagnon ging geheimzinnig met hem te werk. Ik vermoed echter, dat Huntington hem zijn deel zal gegeven hebben."

„Ik moet eerlijk bekennen, dat mij de inhoud dezer affidavits, meer echter nog het beëedigde huwelijkscontract en het schriftelijk bewijs van het verblijf in de gevangenis te Sing Sing, zóó verrast heeft, als nog nimmer iets te voren. Voorwaar, het zijn stichtelijke onthullingen ! Deze miss Hastings heet met haar waren naam Nelly Minkers, leeft met twee verschillende personen, verlooft zich onder den eenen naam met haar vriend, maar heeft reeds lang te voren diens neef gehuwd en dit huwelijk bestaat rechtens nog altijd ! Ten slotte is het verwende troetelkind onzer voornaamste kringen wegens sluwe zakkenrollerij bestraft .... wel, er ligt nu zooveel bewijsmateriaal tegen deze dame voor het grijpen, dat het mij bijna onbegrijpelijk voorkomt ... Maar zeg eens, kan er geen verwisseling in het spel zijn ? ... Doch neen, dat is geheel onmogelijk, daar volgens u alle datums precies zoo uitkomen ..... Jammer, dat die Huntington dood is, hij zou een voornaam getuige geweest zijn ... maar ik vergeet" — hij lachte even — „dat als de boef nog leefde, dan van het heele gevalletje geen sprake zou zijn ... Waar woont echter de stiefvader ?"

Ralph kon hierop niet antwoorden.

„Ik denk dat de bewijzen zonder hem wel voldoende zijn," gaf hij voor. „Ethel Hastings zal hun identiteit niet durven loochenen."

Crout was opgestaan. Hij ging nu weder zitten.

„Hoe kon zij echter weten, dat haar man zich op het kantoor van haar verloofde bevond ?" vroeg hij aarzelend.

„Het plegen van zulk een daad, nog wel op zóó'n ongeschikte plaats, gaat mijn verstand te boven."

Ralph Waldon lachte.

„Vroeger kon miss Hastings niet goed op die plaats verschijnen. Ik wil u echter ook nog mededeelen, dat Huntington zeer laag met haar heeft gehandeld. Eerst perste hij haar veel geld af, terwijl hij in werkelijkheid reeds lang met mij in verbinding stond en mij behulpzaam was met mij al deze papieren in handen te spelen. Ten laatste bleef hij, gelijk hij mij zelf vertelde, brutaal voor zijn verraad borg. Hij trachtte haar nog een laatste som af te persen, haar voorspiegelende haar alle bewijzen in handen te zullen leveren, zoo zij hem gistermorgen om elf uur een bepaalde som uitbetaalde. Natuurlijk dacht hij daar zelf niet aan, want de meeste papieren had hij voor klinkende munt reeds lang aan mij verkocht. Zooals u uit het affidavit van den stiefvader kunt zien, was deze in gezelschap van Huntington eerst gisteren bij den notaris. Juist om elf uur ontving ik uit zijn handen deze laatste schakel voor de keten van bewijzen. De boef was brutaal genoeg, de zangeres toen ook nog aan zijn neef te verraden. Hij was dit tenminste van plan en hij schijnt het ook te hebben willen uitvoeren, anders laat zich zijn aanwezigheid op het kantoor niet verklaren. Miss Hastings was hiervan op de hoogte, of zij mag in haar vertwijfeling het besluit genomen hebben, zich eens uit te storten voor haar verloofde, en toen zij nu, in plaats van dezen, haar slechten man aantrof, werd het drama afgespeeld."

Crout sprong op.

„Nu is mij alles duidelijk ! Ik heb ondertusschen gehoord, dat zij naar Boston gereisd is. Zij moet daar bij kennissen afgestapt zijn, maar haar kamenier kent haar naam niet. Ik zal met Mr. Keane van de Centrale overleggen ; misschien vertrek ik nog wel met den nachttrein naar Boston ... Maar 't is hoog tijd, dat ik opstap, wil ik op het centraalbureau nog iemand aantreffen," zoo onderbrak hij zichzelf, terwijl hij op zijn horloge keek. „De papieren moet ik natuurlijk meenemen, Mr. Waldon."

„Zeker, zeker. Maar laat me zoo spoedig mogelijk iets van u hooren. Hier, neem voor 't oogenblik, wat ik bij me heb ... Is driehonderd dollar genoeg ?"

Gelaten nam Crout de banknoten in ontvangst, rolde ze op en borg ze weg.

„Maar wat zult u met de donna beginnen ? Wees voorzichtig, anders ontsnapt ze u weer ; ze is zoo glad als een aal."

Angst sprak uit Waldon's trekken, toen hij dit zei.

„Pshaw ! Hier naar New York zal ik ze terugbrengen. Wij zullen bij het verhoor den derden graad op haar toepassen, haar met haar verloofde confronteeren en haar daarbij 't masker van 't gezicht rukken, dat is alles."

Ralph hoorde vreemd op.

„De derde graad ? Dat klinkt geheimzinnig en vreeselijk. Dan heeft onze gele pers toch gelijk met haar bewering, dat deze moderne pijnbank aangewend wordt bij verstokte gevangenen ?"

„'t Is eenvoudig een moreele foltering, een zielenpijnbank. Maar wat wil men anders doen ?"

Crout haalde de schouders op en maakte aanstalten om te vertrekken.

„Een misdaad moet gestraft worden, 't volk roept om boete, en smaalt op de nalatige politie, en vergeet, dat 't in den regel juist niet de armen van geest zijn, die de misdaden plegen ... Ik stel me van deze confrontatie in elk geval veel voor, zoo niet alles."

* * *

Op zijn weg naar het centraal-bureau stapte de detective een apotheek binnen, welker eigenaar dikwijls met ambtelijke onderzoekingen belast werd. Hij vond hem in zijn laboratorium.

„Mr. Tucker, kunt u vóór morgen vroeg nog vaststellen, of de sporen van groen lak op dit pakpapier van een van deze beide staven afkomstig zijn ?"

Daarbij legde hij 't pakpapier, dat hij in Whistlers kantoor bij zich gestoken had, en waarin 't proefpakje met bruispoeder gezeten had, op tafel ; daarna haalde hij twee eindjes van lakstaven, zorgvuldig in papieren gewikkeld en met „1" en „2" gemerkt, uit den binnenzak van zijn jas, en legde ook deze voor den apotheker neer.

„Maar niet verwisselen, Mr. Tucker. De zaak is buitengewoon gewichtig ; 't heeft betrekking op een misdaad."

„Ik zal er voor zorgen. U kunt de analysen morgen vroeg afhalen, Mr. Crout. Ik zal er dadelijk aan beginnen."

Op 't hoofdkantoor van politie wachtte den detective een verrassing. De dienstdoende agent deelde hem mede, dat sergeant Keane van Whistlers kantoor uit herhaaldelijk om hem getelefoneerd had, om te vragen waar hij was.

„U moet er direct heen, de Coroner is er ook, en u wordt verwacht."

„Maar wat is er dan te doen ? Is er wat nieuws ?" vroeg Crout verwonderd ; maar de ander wist er niets van. „Zooveel te beter, dan tref ik de heeren bij elkaar. Ik breng hun aardig wat nieuws mee."

Vol ijver snelde hij terug naar de bovenstad. 't Sloeg juist negen uur, toen hij den luchtkrabber op Madison Square bereikte.

VIERDE HOOFDSTUK.

In de voorhal brandden slechts de gewone nachtlampen en verspreidden een schemerachtig licht om zich heen. De poortwachter opende de zware buitendeur, geleidde hem naar de lift, waarmee de nieuw aangekomene naar de bovenste verdieping gevoerd werd. Langzaam gleed hij langs de tallooze verdiepingen omhoog in welker gangen de dunne gasvlammen flakkerden en een ongezellig licht wierpen over de eentonige vloertegels. Diepe stilte, slechts verbroken door 't zoemen van de glijdende lift, drukte loodzwaar op 't reuzengebouw, welks vormen zich in den nacht in 't onmetelijke schenen te verliezen. De opgewekte levendigheid, welke overdag duizenden menschen hier te weeg brachten, die in koortsachtige haast kwamen en gingen in de tallooze kantoren van dit ontzaglijke gebouw, was verdwenen alsof ze nooit meer keeren zou.

Verruimd haalde Crout adem, toen de lift eindelijk in de bovenste verdieping stilhield. Hier was alles helder verlicht, en men hoorde op de gang reeds een gewirwar van stemmen, dat scheen te komen uit 't kantoor van den advocaat. Toen de detective de deur opende, bleef hij een oogenblik verstomd aarzelen op den drempel. Een zeer ongewone aanblik bood 't kantoor. Enkele beambten zaten bij de lessenaar en waren bezig in papieren te snuffelen. Aan 'n tafel onder de electrische lichtkroon zaten eenige mannen met groote witte voorschooten voor, die druk in de weer waren met microscopen en flesschen. Naast hen stond een groote kast, waaruit ze die voorwerpen schenen te halen. Door de openstaande deur van 't privé-kantoor zag Crout even ijverig den Coroner met de detectives bezig.

Keane was de eerste, die den binnentredende bemerkte.

„Hallo, Mr. Crout ! U komt juist op tijd ! Hebt u wat nieuws ? Overigens, voor ik 't vergeet," ging hij voort, „'t adres van miss Hastings in Boston is bekend. Zij heeft in de kranten de inhechtenisneming van haar verloofde gelezen, en onmiddellijk aan hem om opheldering getelegrafeerd. Natuurlijk kwam dat telegram bij ons terecht. Ik seinde dadelijk terug, dat de tijding op waarheid berustte, en dat haar onmiddellijke terugkeer naar New York in 't welbegrepen belang van den gevangene zou zijn."

„Nu, en ?"

De detective had inmiddels ook den Coroner begroet en staarde Keane in spanning aan.

„Hier, lees zelf."

Hij reikte den detective een telegram over.

„Zij komt met den nachttrein terug en is morgen vroeg hier."

„Als 't maar waar is," bromde Crout twijfelend. „Ik had liever gezien, dat ik ze onder 't een of ander voorwendsel zelf hierheen had kunnen brengen."

„Maak u niet bezorgd ! Wij hebben onzen Bostonschen collega in den arm genomen. Miss Hastings kan rustig hierheen reizen, maar zou oogenblikkelijk gevangen genomen worden, als ze 't waagde, in een andere richting te vertrekken. Hebt u iets over haar vernomen ?"

Crout knikte.

„Hier in mijn zak heb ik bewijzen, die haar tamelijk onaangenaam zullen zijn. Wij zochten tot nu toe vergeefs naar een reden voor den moord ; ik geloof een zeer aannemelijke gevonden te hebben. Mr. Ralph Waldon, een vroeger goed vriend van Mr. Whistler, deed mij die bewijzen aan de hand."

„Die kunt u ons later toonen," mengde de Coroner zich er nu tusschen. „Voorloopig hebben wij ons slechts bezig te houden met een nieuw beslissend feit, dat alle tot dusverre ontdekte bijzonderheden overhoop dreigt te gooien."

„En waarin bestaat dit ?" vroeg Crout ongeloovig. „De vermoorde is toch niet weer levend geworden ?"...

„Dat natuurlijk niet. Maar hij is niet met den dolk vermoord."

„Niet met den dolk ? En het mes stak toch tot aan het heft in de borst ?"

Crout verloor, wat hem zelden gebeurde, zijn gewone koelbloedigheid.

„Ik geloof zeker, dat u mij voor den gek wilt houden, heeren !"

De uitdrukking van zijn gelaat was zoo verbluft, dat de omstanders ondanks het ernstige feit moesten lachen.

„Neen, Mr. Crout. U kunt u echter geruststellen, onze gezichten waren vandaag bij de sectie zoo mogelijk nog onnoozeler dan nu het uwe ...."

„Maar hoe is dat nu mogelijk ? Wij allen zagen het mes toch in de borst steken .... Het gaat boven mijn verstand."

Hoofdschuddend liet hij zich op den naasten stoel neervallen.

(Wordt vervolgd).

DE NIEUWE PAROCHIEKERK TE 's-GRAVENHAGE.

De hulpkerk van de H.H. Martelaren van Gorcum aan de Beveningkstraat te 's-Gravenhage is tot een parochiekerk verheven, waarvan de ZeerEerw. heer J. H. F. Root tot eerste pastoor is benoemd. Vóór de Hoogmis werd de nieuwbenoemde herder door den HoogEerw. heer P. C. Wijtenburg, Deken van 's-Gravenhage, plechtig geïnstalleerd. — Onze foto geeft een intérieur van het lieve kerkje, genomen tijdens de mis. *(foto Van Tol.)*